

Никога по-късно тук не е бил така близо до него, както аз. Когато през 1947 г. се реши да стане наш председател, един ден сподели с мене, че работи над нещо голямо. Тогава ми постави въпроса дали не сме в състояние да му помогнем да събере материал около стачните борби на тютюноработниците. След Девети септември аз издирвах в помощ на милицията културни архиви. Тогава у мен попаднаха едни документи за преговори между тютюнодатели и стачни комитети. Тази папка още държах в къщи, защото тогава тези документи не интересуваха никого. Дадох му я. Зарадва се като дете. Прегърна папката и каза: "Огледа, какво направи ти". Когато романът излезе, аз си казах, че тази папка и тези документи изиграха своята роля, затова и не настоях да си ги получа обратно.

Запознахме го и с някои наши участници в стачните борби. Запознах го и с Лимонка Атанасова, моя съседка. В израза на Спасуна виждам нейни черти. Затова веднаж, когато ме викаха в едно училище да говоря за Д. Димов, аз посочих и нея.

На един Гергьовден Димов ми дойде на гости с Несторов. Хапнахме, пийнахме /имах много хубаво вино/, той се развесели, разговори се. Моята жена е от борческо семейство взело участие в Септемврийското въстание. В състоянието в което се намираше, като разбра това, Димов въздъхна и каза: "Завиждам ти, че имаш жена, с която можеш да се разбираш, да делиш най-скромените си мисли". Останах с впечатление, двамата с жена си са противоположни по политически убеждения. Към два-три часа през нощта го изпратихме с Несторов /На няколко пъти Несторов го подканваше да си вървят, Димов не се съгласи/ до неговата стая в Занаятчийското училище. Помня как беше обзаведена тази не много широка стая. В дъното имаше легло, покрито с войнишко одеало - чисто войнишко легло. На отсрещната стена - един озъбен конски скелет. Попитах го не го ли хваща страх при това съжителство. В средата маса, стол. Върху масата - разтворени листчета от тетрадка с негов ръкопис. Тогава именно Димов ми каза, че всеки ден написва по 14 стр. Това е неговата норма, за него това е закон. Попитах го тази вечер ще пише ли. Отговори, че ще си напише 14-те странички, сега има настроение и това ще бъдат едни от най-хубавите страници в романа. Тогава каза, че романът е готов у него и трябва само да го напише.

След много настояване Димов се съгласи да стане председател на литературния колектив "Хр. Смирненски". На първото ни заседание той зае мястото си, но каза: "Джангозов, ти имаш опит, завършил си политически науки, поemi ръководството на събранието". Аз се съгласих и ръководих по предварително изготвения дневен ред.